

Non foi longo pois durou un suspiro máis tempo tiu debendo
para que agradasen os bágoas p'as miñas meixelas,
bágoas cheas de emocións que aclaraban as tristuras
que enchían a alma de melancolías e facían que todo
se atopase tralo gris proporcionado polo silencio
o cal rempliase cando esas verbas solidarias e perfectas
saían pola túa boca facéndome intentar comprender
que máis alá das penas agochanse as alegrías,
alegrías que cobren o seu sentido cando disme: AMOR.